MIGNONA

5

Quousque tandem abutêre, Catilina, patientiâ nostrâ? quamdiu
etiam furor iste tuus nos eludet? quem ad finem sese effrenata
jactabit audacia? nihilne te nocturnum præsidium Palatii, ni-
hil urbis vigiliæ, nihil timor populi, nihil concursus bonorum
omnium, nihil hic munitissimus habendi senatus locus, nihil ho-
rum ora vultusque moverunt? Patére tua consilia non sentis?
constrictam jam omnium horum conscientiâ teneri conjuratio-
nem tuam non vides? Quid proxima, quid superiore nocte ege-
ris, ubi fueris, quos convocaveris, quid consilii ceperis, quem
nostrûm ignorare arbitraris? O tempora, o mores! Senatus hæc
intelligit, consul videt: hic tamen vivit. Vivit? immo vero et-
iam in senatum venit: fit publici consilii particeps: notat et de-
signat oculis ad cædem unumquemque nostrûm. Nos autem, viri
fortes, satisfacere reipublicæ videmur, si istius furorem ac tela
vitemus. Ad mortem te, Catilina, duci, jussu consulis, jampri-
dem oportebat: in te conferri pestem istam, quam tu in nos om-
nes jamdiu machinaris. An vero vir amplissimus, P. Scipio, pon-
*tifex maximus, Tib. Gracchum, mediocriter labefactantem sta-
tum reipublicæ, privatus interfecit: Catilinam vero, orbem terræ
cæde atque incendiis vastare cupientem, nos consules perfere-*

MARCUS TULLIUS CICERO ARPINATENSIS ORATOR

ATQUE LATINAE ELOQUENTIAE PATER AC FACILE PRINCEPS.

BRUSSELLES